పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

మాధవి కథ

పెరట్లోని కట్టెలపొయ్యి బాగా అంటుకుని భగభగ మండుతోంది. పొయ్యిపైన పెట్టివున్న ఇత్తడి బిందెలోని నీళ్ళు సలసలా కాగుతున్నాయి. ఆ పొయ్యిముందు కూర్చుని వున్న మాధవి మనస్సుకూడా. ఆ పొయ్యిలాగే భగభగా మండుతోంది. కళ్ళు పొయ్యిలోని నిప్పుల్లాగా ఎరుపెక్కిపోయి, కన్నీళ్ళు ఆగకుండా బుగ్గలపైకి జారిపోతున్నాయి. ఎంత అణచిపెట్టినా గుండె నిండిన దుఃఖం ఆగదే?

ఇంత జరిగాక, కళ్ళముందు జరిగేవన్ని ఇన్ని చూసాక, మనసును మెలితిప్పే ఇంత బాధను భరించడం సాధ్యమా?

డబ్బును చూసిన ఈ మనుషులు బంధాలను కూడా మరిచిపోతారా? నీతి, న్యాయం, ధర్మం అంటూ ఏవీ వీళ్ళకి వుండవా? ఆ వికవికలు, పకపకలు, విలాసాలు సందడి సంతోషమూ. వారి మాటలూ, నాటకాలు చూస్తుంటే వళ్ళంతా కంపరంగా వుంది. ఛీ..ఛీ ఎంత బరితెగించిన మనుషులు వీళ్ళు? ఇంత స్వార్ధమా?

ఇన్నాళ్ళూ ఎంతో ఆశతో ఎదురుచూస్తూ తెలిసినా తెలియనట్లుగా, అంత కాదులే నేనే ఎక్కువగా ఊహించుకుని అపోహపడుతున్నా. ఎంతో కొంత ప్రేమ ఆ మనిషిలో నా పట్ల మిగిలే వుంటుంది, ఇష్టపడి చేసుకున్నందుకు ఆ మాత్రం జ్ఞాపకం వుండనా? అనుకుంది.

ఎటూ తొందరలోనే వస్తున్నాడు కదా! రాగానే ముఖం చూడగానే మాధవీ అంటు అక్కున చేర్చుకుని అశాశ్వతమైన అక్కడి ఎడారి జీవితాన్ని మర్చిపోడా? నాలుగేళ్ళ తరువాత ఆయనను చూసిన ఆనందంతో తాను ఏడిస్తే ప్రేమగా కన్నీటిని తుడిచి ఓదార్చడా అనుకుంటూ ఆలోచిస్తూ కాలం గడిపింది. ఇన్నాళ్ళూ అనుభవించిన ఆవేదన అంతా దూరమయిపోతుందని ఆశపడింది. ఎన్ని నిదురలేని రాత్రిళ్ళు ఆయనను తలచుకుంటూ ఇక్కడ ఒంటరిగా ఏడుస్తూ గడిపిందో? మనసులోని బాధను ఎవరికీ చెప్పుకోలేక తనలోనే దాచుకుని ఎంత వేదన అనుభవించిందో? అయినవారికి చెపితే నవ్వుతారేమో, కానివారికి తెలిస్తే లేనిపోనివి ఊహించుకుని కథలుగా కల్పించుకుని చెప్పుకుంటారేమో అనే సంశయంతో ఎవరితోనూ చెప్పుకోలేక, మనసులో దాచుకోలేక ఎంతో అవస్థపడింది.

ఈ సమయంలో ఆయనక్కడ ఏం చేస్తున్నాడో? వేళకు తిన్నాడో, లేదో? ఈ రోజు పగటివేళ పనిలోపడి మరిచిపోయినా రాత్రిపూట పడక మీద చేరాక నన్ను గుర్తుచేసుకున్నాడో లేదో అనుకుంటూ ప్రతి క్షణం, ప్రతిరోజూ - భారంగా, బాధగా గడిపింది.

ఇక్కడ, ఇంట్లో చీటికి మాటికీ చీదరించుకునే అత్తమామలకి ఓపికగా సేవలు చేస్తూ ఇంట్లో పనులన్నీ పద్ధతిగా చేసుకుంటూ రోజులు లెక్కపెడుతూ కళ్ళు కాయలు కాచేలా భర్తకోసం ఎదురు చూసింది.

భర్త ఇంటికి వస్తే తన పరిస్థితి మారిపోతుందని భావించింది, కానీ అతను తిరిగి వచ్చాక, తన పరిస్థితి ఇంత ఘోరంగా పెనంలో నుండి జారి పొయ్యిలో పడ్డట్లుగా ఇలా తయారవుతుందని అసలు ఊహించలేదు.

నట్టింట్లోని నవారు మంచాన్ని బెడ్ రూములోకి చేర్చి దానిపై మెత్తటి పరుపువేసి చుట్టూ దోమ తెరలు కట్టి, పక్కంతా మల్లెపూలు జల్లి, రాత్రిళ్ళు భర్తతో కలిసి సంతోషంగా కాలం గడపాలని కలలు కంది మాధవి. ఇన్నేళ్ళకు ఇంటికి తిరిగివచ్చే భర్తకోసం, తన కల నిజమయే రోజుకోసం ఎంతగానో ఎదురుచూసింది. అనుకున్నట్లుగానే అతడు వచ్చాడు, కానీ... వస్తూ.. వస్తూ.. కువైటులో తనతోపాటు తనతో వుంచుకున్న ఆ ఉంపుడు గత్తెను కూడా తోడుగా ఇంటికే తీసుకు వచ్చాడు. భర్తరాకతో తన కష్టాలన్నీ అంతమవుతాయి అనుకుంటే అతను వచ్చాకే అవి మరీ ఎక్కువైపోయాయి. బ్రతికుండగానే ప్రాణాల్ని తోడేస్తున్నాయి.

ఈ మనోవేదన భరించడం ఎలా? ఏదీ మార్గం? మరి దీనికి ముగింపు ఏమిటి? ఈ పాడు బ్రతుకు ఎందుకు బ్రతకడం? భర్తకు కానిదానిగా, అత్తమామలకు పనిమనిషిలా, ఈ ఇంట్లో పడివుండటం కంటే చావడం మేలు కదా? బ్రతుకు ఇంత అధ్వానంగా మారుతుందనుకోలేదు మాధవి. కళ్ళు, చెవులు మనస్సులేని యంత్రంలా అన్నీ సహించడం అసాధ్యమైపోతోంది. ఓపిక నడించిపోతోంది. జరిగేదంతా కలలాగా అనిపిస్తోంది. తన అమ్మా నాన్నల్ని ఎదిరించి, మాధవిని ఎంతగానో ఇష్టపడి పెళ్ళిచేసుకున్న భర్త సుధాకర్‌లో ఇంత మార్పు వస్తుందని పరదేశంలో పరాయి స్త్రీ వ్యామోహంలో పడి కట్టుకున్న భార్యను ఇలా నిర్లక్ష్యం చేస్తాడనే నమ్మకం కలగడంలేదు మాధవికి. కువైటుకు వెళ్ళక ముందు, భర్త ప్రేమ గుర్తొచ్చి, మరొకసారి వరదలాగా కన్నీళ్ళు పొంగుకొచ్చాయి మాధవికి.

పెళ్ళయిన నాలుగోరోజే సుధాకర్ కువైటు వీసా పోస్ట్‌లో ఇంటికి వచ్చింది. రెండేళ్ళనుండీ వీసాకోసం ప్రయత్నిస్తూ లక్షరూపాయలు ఏజంటుకు కట్టి ఎంతగానో ఎదురుచూస్తుంటే, తీరా పెళ్ళి అయి సంతోషంగా గడుపుతుంటే ఈ కువైటు వీసా ఇపుడే రావాలా? అంటూ దిగులుపడ్డాడు సుధాకర్. ఇంటి ముందర పెళ్ళిపందిరి ఇంకా తీయలేదు. మెళ్ళోని పసుపుతాడు ఇంకా మార్చుకోలేదు. కాళ్ళపారాణి కూడా ఆరలేదు. ఇద్దరి ముద్దూ, ముచ్చటలు ఇంకా తీరనే లేదు. మూడ్నెళ్ళయినా గడిస్తే, కడుపులో ఒక నలుసు పడితే, అపుడు కువైటు వెళ్ళినా బాగుండేది. తన దురదృష్టం కాకపోతే భర్తతో సంతోషంగా గడిపే ఈ సమయంలో ఆ వీసా ఇపుడే రావాలా అనుకుంటూ క్రుంగిపోయింది మాధవి.

సుధాకర్ మాధవిని ఎంతగానో ఇష్టపడి కానీ కట్నం లేకుండా, ఏమీ ఆశించకుండా పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. మాధవిని చేసుకోవడం సుధాకర్ అమ్మా నాన్నలకు అస్సలు ఇష్టంలేదు. వేరే ఎక్కడైనా చేసుకుంటే రెండు లక్షలకు తక్కువ కాకుండా కట్నం, పది తులాల బంగారం ఇచ్చి పిల్లను ఇస్తారని వాళ్ళు ఆశపడ్డారు.

కానీ సుధాకర్ వారి కోరికను తోసి పుచ్చి ఒక రకంగా వారిని ఎదిరించి మాధవిని పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. తనపట్ల సుధాకర్‌కు గల ప్రేమకు ఎంతగానో సంతోషించింది మాధవి. కట్నం తీసుకురాని కోడలు వచ్చిందని, అత్తమామలు ముఖం చిట్లించుకుని, మూతి బిగించుకుని, కఠినమైన మాటలతో బాధపెట్టినా కూడా భర్తను చూసి ఆమె సర్దుకుపోయింది. కానీ పెళ్ళయిన పదిరోజులకే తనను విడిచి కువైటుకు భర్త వెళ్ళిపోతాడు అని తెలియగానే ఆమెకు కాళ్ళూ చేతులూ ఆడలేదు. ఏం చేసి భర్త ప్రయాణాన్ని ఆపాలో అర్థంకాలేదు.

"వీసా టైము ఒక నెల మాత్రమే వుంది. ఈలోపల మెడికల్ చేయించుకోవాలి. ఫ్లయిట్ టిక్కెట్టు కొనుక్కోవాలి. గడువులోపల వెళ్ళకపోతే వీసా వేస్ట్ అవుతుంది. దానికోసం ఖర్చుపెట్టిన లక్షరూపాయలు కూడా వేస్ట్ అవుతాయి" అంటూ ఏజంటు తొందరపెట్టడంతో సుధాకర్‌కు దిక్కుతోచలేదు. మరోవైపు సుధాకర్ అమ్మానాన్నలు "ఇంత కష్టపడి లక్షరూపాయలు ఖర్చుపెట్టి, తీరా వీసా ఇంటికి వచ్చాక కువైటు వెళ్ళకపోతే ఎలా? డబ్బు సంపాదించి వీసా ఖర్చులకు, పెళ్ళి ఖర్చులకు చేసిన అప్పులన్నీ ఎవరు తీరుస్తారు? ఎలా ఆ అప్పులు తీర్చాలి? నీ భార్య ఇక్కడే ఇంటిదగ్గరే వుంటుంది. మేము జాగ్రత్తగా చూసుకుంటాము. మళ్ళీ ఈ అవకాశం రాదు" అంటూ సుధాకర్‌పై ఒత్తిడి తెచ్చారు. ఇక విధిలేక వారిమాటలకు తలవంచాడు.

ఎలాగైతేనేం కువైటుకు వెళ్ళిన ఆర్నెల్లలోపు, మాధవికి కూడా వీసా పంపించి తన దగ్గరికి పిలిపించుకుంటానని ఆమెకు నచ్చచెప్పి, కన్నీళ్ళు తుడిచి బాధగా ఫ్లైయిట్ ఎక్కి కువైటు వెళ్ళిపోయాడు సుధాకర్.

ప్రతిరోజూ ఫోనులో భర్తతో మాట్లాడుతూ కాలం గడుపుతుంటే ఆర్నెల్లు తొందరగానే గడిచిపోయాయి. సుధాకర్ కువైటులో కుదుటపడటానికి, ఇంటిదగ్గర చేసిన అప్పులు తీర్చడానికి ఆర్నెల్లు పట్టింది.

మాధవికి వీసా, ఫ్లైయిట్ టిక్కట్లు కొనడానికి ఇపుడు అంత డబ్బులేదని, వాటికోసం ఇంకో ఆర్నెల్లు, పనిచేసిన జీతం డబ్బు ప్రక్కన వుంచాలి కాబట్టి, ఇంకో ఆర్నెల్లు ఓపిక పట్టమని మాధవికి నచ్చజెప్పాడు సుధాకర్. ప్రేమతో చెపితే ఏదైనా బాగానే వుంటుంది. బాధైనా సరే భరించడంలో తీయదనం వుంటుంది.

అలా భర్త ఫోనుకాల్స్‌తో, అతడి మాటలతో పంచే ప్రేమతో సంతోషంగానే ఒక సంవత్సరం కాలాన్ని గడిపేసింది మాధవి.

అపుడే ఆ సమయంలోనే సుధాకర్ మనస్థత్వంలో పెద్ద మార్పు వచ్చింది. ఇంటికి ఫోను చేయడం బాగా తగ్గించాడు ఎపుడో వారానికి ఒకసారి ఫోను చేసినా కూడా అతడి అమ్మా నాన్నలతో మాట్లాడి ఫోను పెట్టేసేవాడు. ఎప్పుడో ఒకసారి మాధవే ఫోను తీసి మాట్లాడినపుడు తన వీసా గురించి అడిగితే "అది ఎంతో ఖర్చుతో కూడిన పని అని, ఇప్పట్లో అది కుదిరే పనికాదని, వీసా దొరకడం కష్టం అవుతోందని" రకరకాల కారణాలు చెప్పి ఫోను పెట్టేసేవాడు. ఆమెకు మరోమాట మాట్లాడటానికి అవకాశం ఇచ్చేవాడుకాదు. ముందులాగా ప్రేమగా మాట్లాడటానికి ఆసక్తిని చూపించేవాడుకాదు - ఒక రోజు "ఏంటీ ఈ మధ్య సరిగా ఫోను చేయడంలేదు, నాతో సరిగ్గా మాట్లాడటం లేదు. నాకెంతో దిగులుగా వుంది" అంది మాధవి.

"అక్కడ ఇంట్లో కూర్చుని, మూడుపూటలా కడుపునిండా తిని నీకు దిక్కు తెలియడం లేదు. ఇక్కడ రోజంతా కష్టపడి పనిచేసి డబ్బు సంపాదించాలి. చీటికి మాటికీ నీకు ఫోను చేసి మాట్లాడుతూ కూర్చోవడానికి నాకు పనిలేదనుకున్నావా? అంత టైము నాకు లేదు. నీ దిగులు మానుకో" అన్నాడతడు కోపంగా. భర్త మాటలకు, కోపానికి నిర్ఘాంతపోయింది మాధవి. ఇక చేసేది ఏమీలేక మనసును కుదుటపరచుకోవడానికి ప్రయత్నించింది.

అలా రెండేళ్ళు గడిచిపోయాయి. మాధవి పరిస్థితి ఘోరంగా తయారయింది. భర్త ఆదరణ, ప్రేమ, ఓదార్పు కరువయిపోవడంతో అత్తమామల పోరు ఎక్కువయింది. అపుడపుడూ ఇంటికి వచ్చి సాధించే ఆడిబిడ్డల వేధింపులు వాటికి తోడయ్యాయి. నోరు తెరిచి ఎవరికీ చెప్పుకోలేక మనసులోపలే భాధను దాచుకుని ఎంతో కుమిలిపోయింది.

అప్పట్లో దిగువ వీధిలోని వెంకటమ్మ అనే ఆవిడ కువైటు నుండి సెలవులకి ఇంటికి వచ్చింది. సుధాకర్ ఆవిడ దగ్గర తన తల్లికి రెండు బంగారం గాజులు, రెండు చీరలు పంపించాడు. కానీ భార్యకోసం ఏమీ పంపించలేదు. భర్త వైఖరి మాధవికి ఎంతో ఆశ్చర్యాన్ని, ఆదుర్దాను కలిగించింది. అక్కడ కువైటులో భర్త గురించిన విషయాల్ని తెలుసుకోవాలనే కోరికతో ఒక రోజు అత్తమామలకు తెలిస్తే తిడతారని, వారికి తెలియకుండా వెళ్ళి వెంకటమ్మను కలిసింది మాధవి. భర్త గురించి, ఆయన క్షేమ సమాచారం గురించి కంగారుగా అడిగింది.

మాధవి అడిగిన ప్రశ్నలకు వెంకటమ్మ మాధవి వైపు జాలిగా చూసి, "పిచ్చిదానా నీ మొగుడికేం అక్కడ దున్నపోతులా బాగా తిని బలిసి వున్నాడు. వాడి గురించి నీకు దిగులు ఎందుకు? అక్కడ జరిగే విషయాలు నీకు తెలియక నువు వాడి గురించి ఆలోచిస్తున్నావు. రాజంపేటనుండి వచ్చిన రాజేశ్వరితో జతకూడి, అక్కడ కువైటులో వాళ్ళిద్దరూ కాపురం కూడా పెట్టారు. నాతోపాటు మీ అత్తకు పంపించిన బంగారం గాజులు, చీరలు నీ భర్తకాదు, ఆ రాజేశ్వరే ప్రేమగా మీ అత్తకు పంపించింది. ప్రతినెలా రాజేశ్వరి జీతం డబ్బుకూడా మీ అత్తమామల బ్యాంకులోకి వచ్చి పడుతుంటే వీళ్ళు ఇక్కడ సంతోషంగా వున్నారు. అక్కడ నీ భర్త నిన్ను మరిచిపోయి

దానితో తిరుగుతున్నాడు. అంతా డబ్బు మహిమ. నువు ఇలాగే అమాయకంగా ఆలోచిస్తూ.. దిగులు పడుతూ వుంటే దిక్కులేని దానివే అవుతావు ఇక్కడ వీళ్ళకి పనిమనిషిగా మాత్రమే మిగులుతావు. కాబట్టి నా మాటవిని కాస్త తెలివిగా ప్రవర్తించు. వీళ్ళంతా డబ్బుమనుషులు. రాజేశ్వరిని, డబ్బును చూసి నీ భర్తకూడా మారిపోయాడు. నువు వీళ్ళని వదిలించుకుని నీ బ్రతుకు చూసుకో. నువు వస్తానంటే నీకు నేను కువైటు వీసా పంపిస్తాను. అక్కడికి వచ్చి వాళ్ళ కంటే ఎక్కువగా నువు డబ్బు సంపాదించుకో. వీళ్ళంతా ఆ రాజేశ్వరిని వదిలి నీ కాళ్ళదగ్గరకి కుక్కల్లాగా వచ్చి చేరతారు" అంటూ వెంకటమ్మ హితబోధ చేసింది. ఆమె మాటలు విన్న మాధవి మిన్ను విరిగి మీద పడినట్లుగా షాక్‌కు గురయింది. అంతగా ఇష్టపడి చేసుకున్న భర్త కువైటుకు వెళ్ళి ఇంతగా మారిపోయాడని తనని మరిచిపోయి అక్కడ వేరే ఆవిడతో కాపురం పెట్టాడని తెలియగానే ప్రపంచం అంతా శూన్యంగా అనిపించింది. అప్పటినుండీ ఆమెలో సంతోషం మాయమైపోయింది. యాంత్రికంగా తన జీవితాన్ని, కాలాన్ని గడపసాగింది.

మరో సంవత్సరం అలాగడిచాక తన భర్త సెలవులకై కువైటు నుండి ఇంటికి తిరిగి వస్తున్నాడనే సంగతి తెలిసింది. ఇంటికి వస్తే తన ముఖం చూస్తే భర్తలో మార్పు వస్తుందని ప్రేమ కలుగుతుందని మాధవి ఆశపడింది. అలాగే భర్త ఇంటిదగ్గర వుండే రెండు నెలల కాలంలో భర్తతో కలిగిన సాన్నిహిత్యంలో తాను గర్భం దాల్చి ఒక బిడ్డకు జన్మను ఇస్తే భర్తలోనూ, అత్తమామలలోనూ మార్పుకలిగి తనపై ప్రేమకలుగుతుందని ఆమె భావించింది. కానీ ఆమె అనుకున్నది వేరు. ఇప్పుడు ఇక్కడ భర్త ఇంటికి వచ్చాక ఎదురయిన పరిస్థితి వేరుగా వుంది. సినిమాలో సన్నివేశాల్ని, టి.వి సీరియల్‌లోని నాటకాల్ని తలపిస్తోంది ఇంట్లోని వాతావరణం. ఒక స్త్రీకి ఇంతకన్నా వేరే శిక్ష ఏమైనా వుంటుందా? ఒక భార్యకు, ఇంతకన్నా వేరే అవమానం ఇంకోటి వుంటుందా?

ఆ రోజు సుధాకర్ చెన్నైలో ఫ్లయిట్ దిగుతున్నాడు అని వినగానే, అత్తమామలు ఇద్దరూ కారు బాడుగకు తీసుకుని చెన్నై ఎయిర్‌పోర్టుకు బయలుదేరి వెళ్ళారు. వారు వెళ్ళి భర్తను ఇంటికి తీసుకుని వచ్చేంత వరకూ మాధవి తనలోని సంతోషాన్ని పట్టలేకపోయింది. నాలుగేళ్ళ తరువాత భర్త కువైటు నుండి తిరిగి వస్తుంటే ఏ భార్య హృదయం ఆనందించకుండా వుండగలదు? ముందు రోజు రాత్రి అస్సలు నిద్రపట్టలేదు. ఇల్లంతా అందంగా సర్దిపెట్టింది. భర్తకు ఇష్టమైన వంటలన్నీ వండటానికి ప్రిపేర్ అయింది. ప్రొద్దున్నే నిద్రలేచి తలారా స్నానం చేసి భర్తకు ఇష్టమైన ఆకుపచ్చ రంగు చీర కట్టుకుంది. అద్దంలో పదిసార్లు తనను తాను పరిశీలించి చూసుకుని సంతోషంగా నవ్వుకుంది.

ఎంతైనా ఆయన తాళి కట్టిన తన భర్త ఎన్ని తప్పులు చేసినా, ఎంతమందితో తిరిగినా ఆయన మగవాడు. ఇవన్నీ సహజమే అనుకుంటూ తనకి తానే సమాధానం చెప్పుకుంటూ బాధపడిన మనసును మభ్యపెడుతూ సమయాన్ని గడిపింది మాధవి.

ఎంతగా బాధపెట్టినా, హింసించి వేధించినా ఆ మూడుముళ్ళు మెళ్ళో వేసిన పాపానికి కట్టుకున్న భర్తపై ప్రేమ మాత్రం చావదు. ఎంత మోసపోయినా, ఎంత దగాపడినా భారతీయ స్త్రీలో భవిష్యత్తుపై, భర్తపై ఆశమాత్రం వీడదు.

ప్రొద్దున్నే ఏడుగంటలకు చెన్నైలో ఫ్లయిట్ దిగినవాళ్ళు, ఇల్లు చేరేటప్పటికి మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటయింది. ఎంతో ఆశగా, సంతోషంగా వాకిట్లోకి పరిగెత్తిన మాధవి అక్కడి సన్నివేశం చూసి నిర్ఘాంతపోయింది.

ముందుగా కార్లోంచి దిగిన భర్త అవతలి డోర్ తెరిచిపట్టుకుని, అతిగా మేకప్ వేసుకున్న ఒక ఆడదాని చేయిపట్టుకుని కిందికి దింపుతున్నాడు. ఆమె హొయలు ఆ వాలకం, ఆ చనువు, వారిద్దరూ చేతులు కలిపి పట్టుకున్న ఆ వైనం కలవరపరిచాయి. మాధవి కాళ్ళక్రింద భూమి కదులుతున్నట్లనిపించింది. ఆమె చేయి పట్టుకుని కదిలి ఇంట్లోకి వచ్చిన భర్త, వారి వెనుకే నవ్వుకుంటూ బ్యాగులు

మోసుకుంటూ వచ్చిన అత్త మామలు మాధవిని ఆమె పరిస్థితిని అసలు పట్టించుకోలేదు. సంతోషంగా మాట్లాడుకుంటూ ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయారు. భర్త ఆవిడతోపాటు పట్టెమంచంపై కూర్చుని అన్నీ మరిచి ఆమెనే చూస్తూ మాట్లాడుతున్నాడు. లోపలికి వెళ్ళిన అత్తగారు "మాధవీ.. మాధవీ అక్కడే బయటే నిలబడి పోయావు ఏమయింది నీకు? ఇంటికి చుట్టాలు వచ్చారు అనే జ్ఞానం కూడా నీకు లేదా? తాగటానికి నీళ్ళు, జ్యూస్ కలిపి ఇవ్వు. ఇంటికి వచ్చిన మనుషులకి మర్యాదలు చెయ్యడం తెలుసుకో. అలాగే ఇంటి వెనుక కట్టెలపొయ్యి వెలిగించి తొందరగా నీళ్ళు కాగపెట్టు. ముందుగా రాజేశ్వరి స్నానం చేస్తే తరువాత అందరం కలిసి భోంచేయవచ్చు. ప్రయాణం చేసి నేను బాగా అలసిపోయాను. స్నానం భోజనం ఏర్పాట్లు అన్నీ నువ్వే చూడు" అంటూ ఆర్డర్లు వేసింది అత్తగారు. భర్త తనవైపు కన్నెత్తి కూడా చూడలేదు. నోరు తెరిచి మాధవీ బావున్నావా అని ఒక్కమాట పలకరించను కూడా లేదు. మాధవికి భూమి బ్రద్దలై తాను పాతాళానికి కూరుకుపోతున్నట్లు అనిపిస్తోంది. ఇంకా ఈ భూమ్మీద ఎందుకు బ్రతికి వున్నానా అనుకుంటోంది.

ఇంటి వెనుకకు నడిచి తన ప్రమేయం లేకుండానే అలవాటుగా కట్టెలపొయ్యి వెలిగించింది. ఇత్తడి బిందెలో నీళ్ళు పెట్టి కాచింది. పొయ్యిలోని కట్టెలు అంటుకుని భగభగా మండుతున్నాయి. నిప్పులు ఎర్రగా కాలిమండిపోతూ జ్వలిస్తున్నాయి. మాధవి హృదయంకూడా ఆ పొయ్యిలాగే మండిపోతూ జ్వలిస్తోంది.

ఆ రాజేశ్వరి ఎక్కిన మంచం దిగకుండా కదలకుండా కాలిమీద కాలువేసుకుని కూర్చుని అన్నీ అక్కడికే తెప్పించుకుంది. డబ్బు బాగా వుందన్న అతిశయం ఆమెలో అణువణువునా కనిపిస్తోంది. సుధాకర్ కూడా ఆమెను అంటిపెట్టుకుని, వదలకుండా అక్కడే కూర్చుని, కబుర్లు చెపుతున్నాడు. మాధవి అనే ఒక మనిషి అక్కడ ఆ యింట్లో వుందనీ, ఆమెకూ ఒక మనస్సు వుందనీ ఎవరూ పట్టించుకోవడంలేదు.

అత్తగారు వంటింట్లోకి వచ్చి మాధవికి ఆర్డర్లు ఇస్తూ కావలిసిన వంటలు తయారు చేయించి ప్లేట్లతో మోసుకెళ్ళి రాజేశ్వరికి సుధాకర్‌కు హాల్లోనే వడ్డించింది.

ఆ పూట మాధవికి మనసుతో పాటు ఆకలికూడా చచ్చిపోయి ఏమీ తినలేకపోయింది. ఏదో చేయాలి అనివుందికానీ ఏమీ చేయలేని అశక్తత. ఆవేశాన్ని అణచుకోలేక గట్టిగా అరవాలని వుంది. కానీ మౌనంగా తలవంచుకుని, తనపని చేసుకుంటూ వుండిపోయింది.

పెద్ద కర్ర తీసుకుని భర్తను, రాజేశ్వరిని కలిపి వళ్ళంతా వాచిపోయేట్లు కసిదీరా కొట్టాలని వుంది. కానీ ఏదో భయం, అసహాయిత, భరించే భార్యతత్వం ఆమెను అన్నీ దిగమ్రింగేటట్లు చేసాయి. రాజేశ్వరి సంపాదించే డబ్బుకోసం ఆమె అడుగులకు మడుగులు వత్తుతూ ఆమె చుట్టూ తిరిగి పరిచర్యలు చేస్తూ ఆమెను ఒక దేవతలా చూసుకుంటున్నారు అత్తమామలు. పరదేశం వెళ్ళిన భర్తకూడా చాలా మారిపోయాడు. ఎవరికి చెప్పుకోవాలి మనసులోని బాధ?

ఆ రాత్రి బెడ్ రూములో ప్రత్యేకంగా పడక ఏర్పాటు చేసి, దోమ తెరలు కట్టి, పడకపై మల్లెపూలు చల్లారు. మాధవి కళ్ళముందే భర్త సుధాకర్ ఆ రాజేశ్వరి చేతులు పట్టుకుని నవ్వుకుంటూ బెడ్‌రూములోకి వెళ్ళిపోయి తలుపు గడియపెట్టుకున్నారు. నిస్సహాయంగా రోదిస్తూ ఎప్పటిలాగే హాల్లో వేసివున్న పడకపై వాలిపోయింది మాధవి.

రోజంతా పనిచేసిన శరీరం అలసిపోయినా సరే ఆ రాత్రి మాధవి కంటిపైకి కునుకురాలేదు. ఆ రాత్రి ఎలా గడిచిందో ఆమెకే తెలుసు. కన్నీళ్ళతో తడిసిపోయిన ఆమె తలగడకే తెలుసు. తనలో తాను మాట్లాడుకున్న మాటలన్నింటినీ ఆమె పడుకున్న ఆ మంచం ఆ రాత్రంతా ఓపికగా విని నిట్టూర్చింది.

లోపల గదిలోని వాళ్ళు, బయట హాల్లో పడుకున్న మాధవి ఆ రాత్రంతా నిద్రపోలేదు.

తెల్లవారింది. యధావిధిగా రోజువారీ పనులు, సేవలు, పరిచర్యలు మామూలుగా మొదలయ్యాయి. ఆ యింట్లో మాధవి స్థానం ఒక పనిమనిషిగా స్థిరపడిపోయింది. అలా నెలరోజులు గడిచిపోయాయి. ఈ నెలరోజుల్లో ఆమె భర్త కనీసం ఒక్కసారికూడా పలకరించలేదు. మాధవిని ఒక మనిషిగా కూడా గుర్తించలేదు. మనుషులు ఇంతగా మారిపోతారంటే నమ్మబుద్ధి కావడంలేదు మాధవికి. సెలవులు ముగిసాయి. మళ్ళీ వాళ్ళు ఇద్దరూ కలిసి కువైటుకు వెళ్ళే రోజు దగ్గర పడింది. ఏదో చెయ్యాలి అనే ఆరాటం, ఆవేశం మాధవిని నిద్రపోనివ్వడంలేదు. తెలియని కోపం, కసి ఆమె శరీరంలోని నరనరాల్లో పేరుకుని పోయింది. బాగా ఆలోచించింది. నిర్ణయం తీసుకుంది ఆమె. తగిన అవకాశం కోసం ఎదురుచూడసాగింది.

ఒకరోజు మధ్యాహ్నం అందరూ చికెన్ బిరియానీ తిని ఎక్కడివారక్కడ హాల్లోనే పడుకుని కునుకు తీస్తున్నారు. మాధవి మెల్లగా బెడ్ రూములోకి వెళ్ళి, వణికే చేతులతో రాజేశ్వరి సూట్ కేసును తెరిచింది. పైనే ఒక ప్రక్కగా వున్న పర్స్‌లో ఆమెకు కావలిసినవి కనిపించాయి. తొందరగా వాటిని చేతుల్లోకి తీసుకుని పమిట కొంగు చాటున వాటిని దాచుకుని తడబడే అడుగులతో గది బయటికి వచ్చేసింది. ఒక్కసారి అటు ఇటు పరిశీలించి చూసి అందరూ నిద్రపోతున్నారని నిశ్చయించుకుని వడివడిగా ఇంటి వెనుకకు నడిచింది.

అక్కడ మధ్యాహ్నం చేసిన వంటలు, కాచిన నీళ్ళతో పొయ్యిలోని నిప్పులు కాస్త బూడిద కమ్మి ఎర్రగానే వున్నాయి. పొయ్యి క్రిందకి దిగజారిన కట్టెలు ఇంకా మండుతూ ఆమె కోసమే ఎదురుచూస్తున్నాయి.

క్రిందికి జారిన కట్టెల్ని పొయ్యిలోకి ఎగదోసి మంట పెద్దది చేసింది. చిటపటలాడుతూ కట్టెలు మండసాగాయి. అంతవరకూ తన పమిట చాటున దాచివుంచుకున్న రాజేశ్వరి పాస్‌పోర్టును, కువైటు తిరిగి వెళ్ళే టిక్కెట్టును బయటికి తీసి వాటివైపు కోపంగా చూసి పొయ్యిలో వాటిని పడేసి, మండే కట్టెల్ని పైకి ఎగదోసింది. నిముషంలో అవి అంటుకుని మాధవి కళ్ళముందే కాలి బూడిద అయిపోయాయి. కాలి కుప్పలా మారిన ఆ బూడిదను చూసిన ఆమె మనస్సు అప్పుడు కొద్దిగా చల్లబడినట్లయింది. చాలా రోజుల తరువాత సంతోషంగా గుండెనిండా ఒక్కసారి గట్టిగా, ఊపిరి పీల్చుకుని వదిలింది మాధవి.

ఆ సమయంలో ఆమె పెదవులపై చిన్న నవ్వు విరిసింది.

తరువాత తన గదిలోకి నడిచి, తొందరగా చిన్న బ్యాగులో తన బట్టలు కొన్ని సర్దుకుని, వెంకటమ్మ ఆ రోజు చెప్పిన మాటలు, చేస్తానన్న సహాయాన్ని గుర్తుచేసుకుంటూ తన అమ్మగారింటికి బయలుదేరిపోయింది మాధవి.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments